

DIVADLO JE PODIVUHODNÁ VĚC. REŽISÉR NECHÁPE, CO CHCE AUTOR, HERCI NEROZUMĚJÍ, CO PO NICH CHCE REŽISÉR,
A DIVÁCI NEVĚDÍ, CO SE DĚJE NA JEVIŠTI.

úterý 30. října 2018 / 3. číslo, 16. ročník přehlídky

ŽNOVINY

ZPRAVODAJ KLÁŠTERECKÝCH DIVADELNÍCH ŽNÍ

Život plyne neskutečně rychle

Tak se to konečně povedlo. Olča Rambousková sice měla svou choreografii na Jiráskově Hronově již vícekrát, ale letos se probojovala až do Klášterce na Žně.

Ač členka divadelního souboru Klas, včera se představila v netradičním prostoru kulturního domu se svou choreografií Plynutí jako zástupkyně tanečního souboru Legarmm klášterecké ZUŠ.

Tanec spojený s divadelním projevem diváky nadchnul, a proto byla zcela po právu nejvyšším představitelem souboru oceněna nejvyšším možným oceněním - Řádem bílého klasu.

Chtěla jsem zpracovat třígenerační téma

Rozhovor s Olinou Rambouskovou, autorkou choreografie

Jak jsi přišla na tohle téma, co tě inspirovalo?

Soubor Legarmm je vždycky tvořen z nejstarších žáků tanečního oboru ZUŠ Klášterec nad Ohří. Ale ti momentálně nejstarší jsou ještě moc malí a ti ještě starší, co se dříve vraceli, tak už se nevracejí, protože mají svoje práce a kolikrát už i děti. Tak jsem zjistila, že jsme vlastně se Zorkou Breczkovou a Karolínou Hadrávkovou samy a říkala jsem si, že to je vlastně téma tří generací, protože jsme tři matky, tři dcery a zároveň nás pojí to pouto, že jsme s Karolínou i Zorky žákyně, což je taky tak trochu vztah matka a dítě. A zároveň tím, jak mám malé dítě a babičku, tak mě to třígenerační téma nějak bere. To plynutí času si prostě víc uvědomuju.

Já jsem věděla, že chci zpracovat třígenerační téma a impuls přišel, když jsem přišla na text Ivana Wernische, básničku o Neapoli. A to, co se mi na ní líbilo, bylo to, že jsem nevěděla, jestli jí říká dítě, zralá žena nebo stařena. Text jsem seškrtnala a použila třikrát jinak, v jiném smyslu.

Tvoje choreografie jsou charakteristické tím, že se snažíš, mimo té pohybové stránky, je dělat divadelnější. Je to tvoje specialita nebo je to nějaký trend scénického tance?

Já se tomu nevyhnu, protože mimo tance učím i dramata a jsem od divadla. Asi bych nemohla dělat lyrické choreografie, kde bych měla hluboký pocit, ale nikdy by tomu nerozuměl. Potřebuji, aby mělo představení oblouk, aby se nějak vyvíjelo, aby něco sdělovalo. Něco konkrétního, nejen pocit nebo atmosféru.

Činoherní část ti ale tentokrát pomáhal tvořit režisér Divadla Zdrhovadlo Václav Polda.

Já si vážím toho, že do toho se mnou Vašík Poldů šel a považuju to za punc té choreografie. A jsem hrozně ráda, že jsme se dostali na Hronov, a že lidé, kteří zase znají jeho, neřekli: „Ježiši, co to ten Polda zase začal dělat?“, ale že řekli: „Jo, dobrý, jako vážně.“ Já bych si nezládla narežirovat tu činoherní část sama, proto jsem ho potřebovala.

Zároveň je i autorem toho světelného designu?

Jo, samozřejmě, on je moc šikovný scénograf, takže kdo jiný.

Takže to bylo vlastně ideální spojení. Budete spolupracovat i dál?

Já doufám, že ano. To spíš záleží na něm. (smích)

Jaké bylo z tvého pohledu to dnešní představení na Žních?

Bylo rozhodně lepší než před dvěma dny v Jablonci nad Nisou na celostátní přehlídce scénického tance mládeže a dospělých Tanec, tanec, ... 2018, protože v Jablonci je sice nádherné divadlo, ale úplně obrovské a já jsem na jevišti byla samotinká a přede mnou byla obří černá propast a já vůbec neviděla, jestli tam někdo je. Bylo tam hrobově ticho, což samozřejmě má být, ale bylo to až neosobní a tady bylo hrozně fajn, že diváci byli blízko. Byla to taková příjemná atmosféra. Hrozně dobře se mi tancovalo.

Takže ten zvolený prostor tomu neškodil?

Já si myslím, že ne. Jasně, trochu jsme se tam zlobili se světly, na které bylo málo místa, ale já mám ráda takovéhle experimenty ve specifickém prostředí.

At' si kdo chce, říká co chce

Veronika Bigarová

Mně se to líbilo. Olča je skvělá tanečnice a bylo to skvělé spojení činohry s tancem.

p. Maršálek

Jo, bylo to super. Nice. Bylo to takové strašně emotivní. Mně to tedy tak přišlo.

Helena Kádnerová

Olinku znám od malička, takže mně se to moc líbilo, protože mám ráda scénický tanec. Takže jsem to hodnotila jedním jedničkou.

Jitka Kúsová

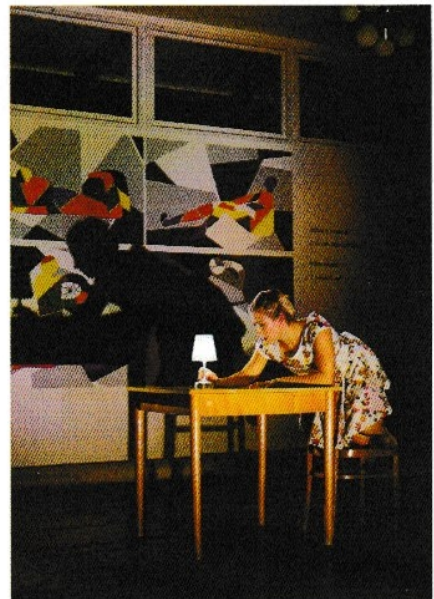
Mně se to strašně líbilo. To, co cítím, je dojetí, protože Olinka je výborná. Dokázala vlastně projít tím životem, jak v dětské roli, přes dospělost, tak i po to stáří. Moc hezky to udělala. I hudba k tomu byla pěkná. Líbilo se mi to.

Jaroslava Wohlštátová

Líbilo se mi to moc. Byla jsem mile překvapená. Všechno se mi líbilo. Uvědomovala jsem si, jak ten život plyne, co nás čeká.

Zdeňka Nyklíčková

Tanci ani trochu nerozumím, ale vím, že na tanečnici Olču se velmi pěkně kouká, podle mě má obrovské taneční charisma. Olčo, příště ale mluvit víc nahlas!

Vrátit se domů umřít jako pes

Je svědomí a čest přepych v době, kdy jde o holý život, nebo je to to jediné, co má opravdu smysl? Jedna z otázek, na kterou se snažili odpovědět protagonisté včerejšího představení z Karlových Varů *Psí kůže*. Za pomoci "jednoduché" scény a důmyslného svícení se s předlohou Vladimíra Kórnera porvali celkem slušně. Inscenaci však příliš neslušel zbytečný patos, díky němuž například Eliáš nebo Arnolf často působili nevěrohodně. Nedostatek herců pro oddělený chór zase přiváděl na scénu již dávno zabitého fojta a šťastné nebylo ani spojení Smrtky a Eliášovy matky, byť to tak možná zamýšlel sám autor předlohy.

Přesto si karlovarští dokázali diváky získat a přes těžké a složité téma sklídili zasloužený potlesk.

At' si kdo chce, říká co chce

Jarmila Nuzátková

My jsme náhodní diváci, bývalí obyvatelé Klášterce. Přijeli jsme za synem, který nás náhodou vzal na toto představení. A je to taková zkušenost, že někdy amatérské soubory bývají na dobré úrovni a tentokrát jsme se neklamali. Opravdu skvělé. Moc se nám to líbilo.

Vlastimil Platil

Scéna byla nádherná. Bylo to sice těžké téma, ale jsem spokojený a možná nadšený. Člověk si uvědomí, že válka je pěkný převit a zaplať Pánbůh, že máme už těch pár let mír a doufám, že to tak vydrží.

Miroslav Nyklíček

Mám rád věci od Vladimíra Kórnera, a proto mě mrzí, že tohle zpracování k mým oblíbeným patřit nebude. Přes veškerou snahu a slušnou scénu jsem nikomu z herců nevěřil, že mají opravdu strach. Strach o sebe, o své bližní, o svou víru. K žádné z postav jsem si nedokázal vytvořit vztah a v podstatě mi bylo jedno, jak to s nimi dopadne. Což je u dramatu plného dilemat dost velký problém, protože to vypadalo, že je to jedno i každé z postav.

Honza Jakubec

Bylo to takové trošičku drsnější téma. Už bychom chtěli zhlédnout i nějakou komedii. Ale v podstatě se mi to líbilo, zaujalo mě to. Když se na něco dívám, tak buď mě to zaujme, nebo ne a toto představení mě zaujalo jako celek. Jako známkování bych dal dvojku. Výborné asi ne, ale dvojku ano.

Michaela Schwob

Představení se mi líbilo. Líbilo se mi, jak hráli, i kostýmy. Jediné, co mi vadilo, bylo, že neznám moc dobře toto historické období. Takže jsem trochu tápala v zápletce, proč se děje to a to. Takže si to určitě dohledám, abych tomu lépe porozuměla. Ale jinak se mi představení líbilo.

Žnoviny pro vás připravují:

Zdenička a Míra Nyklíčkoví,
Michal Rambousek, Štěpán Malast,
Vojta Kutlák, Ondřej Beníšek.

Chtěla jsem otevřít pramen svědomí v nás

Rozhovor s režisérkou představení Annou Ratajskou

Jaké jsou bezprostřední pocity po té dnešní repríze?

Když budu mluvit za sebe, tak moje jsou velmi příjemné. Myslím si, že to bylo nadprůměrné představení. Ne nejlepší, ale velice slušně odvedené. A hodně tomu pomohli diváci, protože byli soustředění a bylo vidět, že je to zajímavá, že to pro ně není hluchá zábava.

Kolikátá to byla vlastně repríza? Osmnáctá.

Jak jste se dostali k tomu tématu? Jak jste si ho vybrali a proč?

Jeden z důvodů byl, že vloni byl rok českého baroka. Tak jsem si myslila, že bychom si mohli k tomuto roku vybrat titul. A pak to bylo také proto, že Vladimír Kórner, autor předlohy, je můj velmi oblíbený autor, který se u nás poměrně málo čte. Tak jsem si říkala, že bych ho mohla souboru předložit, aby se zamiloval taky ještě někdo jiný. A prostě si myslím, že je to nosné téma o tom, jak se lidé k sobě mohou chovat, a jak jsou naše city někdy při těžké životní volbě lehce ovlivnitelné dobou.

Ten text vám ležel dlouho v šuplíku. Čekali jste na správnou chvíli, než s ním vyjdete?

Na tu pravou chvíli, aby se mi sešly věkové i charakterové postavy tak, aby pro nás bylo snesitelné zkoušení. My nejsme profesionálové, kteří si obléknou kabát, v lepším případě kabát postavy, ze dne na den, my na tom musíme dost pracovat. Potřebovala jsem, aby ti lidé už byli trošku vyhraní, a aby byli schopní zvládnout i poměrně těžké charaktery.

A myslíte, že i to téma je teď aktuálnější, než bylo třeba před lety?

Myslím si, že je a řeknu vám proč. Protože, a vsadím se, že mluvím za všechny slušné lidi na světě, to, že se bojíme masové migrace, já sledávám naprosto v pořádku. Protože strach je přirozená vlastnost a dějiny válek a okupací nejsou ještě tak daleko, abychom se nebáli toho, že nás někdo převálcuje. Ale přesto si myslím, a to je to důležité, že kdykoliv se dozvíme z internetu, z novin, z televize, že někde lidé, kteří jsou nám vlastně ukradení, protože mají jinou rasu, jinou kulturu, většinou se toho, odkud pocházejí, bojíme, tak když se dozvíme, že zahynuli, protože se jim prostě nepodařilo se někam přeplavit, tak se vsadím, že to nikomu není jedno.

Proto si myslím, že balada o návratu domů, kde se lidé bojí, že přijdou o svůj majetek, tak radši svého vlastního člověka zlikvidují, že je velmi nosné téma pro dnešek.

Ten text je mnohovrstevnatý. Asi by se to dalo hrát o spoustě věcí, těch témat je tam hodně. Co pro vás bylo nejzajímavější, o čem jste to chtěli hrát?

Řekl jste to přesně. To, o čem jsem mluvila předtím, bylo mnoho věstí. A já jsem si to musela pro sebe i pro herce a vlastně i pro diváky pojmenovat stručně. A ta hlavní myšlenka je

otevřít svědomí v nás. Jestli jsem tou hrou chtěla něco říct, tak tohle. Otevřít pramen svědomí v nás.

Jak se podařilo otevřít pramen svědomí v Karlových Varech? Jak to vzali domácí diváci?

Tak jako všechno, co tam regionální kultura ve Varech podniká. Přijdou na premiéru, protože jsou to většinou přátelé. Budto bývalí kolegové nebo kamarádi nebo kamarádi kamarádů. Ale od první reprízy dál, nejenom na nás, ale na nic, se ve Varech nechodí. Takže my hrajeme pro strašně málo lidí. Ale musíme si vybrat. Budto budeme dělat divadlo ve Varech a budeme s tím vždycky počítat, že to takhle bude, nebo ho nebudeme dělat vůbec. To je zase ta možnost volby. Takže ho prostě děláme a diváky si užíváme na zájezdech.

Přesto, osmnáctá repríza, takže to představení má úspěch. Kde jste s tím všude byli a jakého úspěchu si ceníte nejvíce?

Já mám nejraději naši západočeskou přehlídku v Horažďovicích, protože tam jezdí porota, které si vážím. Není složená vždycky stejně, ale dají si tam záležet, aby si vybírali lidi, kteří se k vám a k souboru budou chovat jako k partnerovi. Ne jako k někomu, kdo je schůdek, nebo možná i o několik schůdek níž. Takže tamnější přehlídku mám velmi ráda.

Byli jsme teď snad po čtvrt století, možná ještě víc, na FEMADU v Poděbradech. Jela jsem tam s velkými obavami a strašně mile mě to tam překvapilo, protože jsem si myslila, že to bude něco jako Volyně. A nebylo. Bylo to velice přátelské, velice vstřícné. A nejenom proto, že jsme tu přehlídku vyhráli, to jsme nemohli vědět, ale já jsem byla unešená z chování lidí kolem, včetně pana starosty. To bylo prostě něco jako sen. A takhle podobně se cítíme i tady u vás. Takže mi to dává naději, že těch přehlídek, jako je Volyně, bude pořád méně. Že se lidé budou chtít scházet a budou k sobě chtít být přátelští. I když se třeba představení někdy nepovede.

Nám se mohlo třeba taky nepodařit. Může se stát cokoliv. Mohou se zbláznit světla nebo zvuky nebo někomu může vypadnout text a být tam velká palma. V hodinovém představení, když bude velká palma, tak už to nenahodíte zpátky, to se už poveze až do konce.

A přesto je tady u vás hezky.

Takže se vám u nás hrálo dobře?

Moc dobře. A já tohle nemám ve zvyku říkat. Stejně jak vám říkám tohle, tak jinde řeknu: „Prostě je to tady studený.“ Takže u vás to prostě není studený. (smích)

Tak to jsme rádi. Chystáte něco nového, máte něco rozpracovaného?

Začínáme zkoušet, ale až v lednu, protože nám teď odjíždějí dva herci na dlouhou dovolenou do Asie. A s těmi bych chtěla zkoušet *Tri verze života* od Yasmíny Rezy.

Což pro změnu zase bude komedie, ale s chytrým humorem. Já nemám ráda hloupé komedie.